

SINNIKKYYS

TOIMELLAISUUS

ELÄMÄNHÄLU

Matka Viipuriin ja Kannakselle 2012

Ulkona jyrisee ja salamoii, sataa kaatamalla. 25. päivä kesäkuuta on muuttunut illaksi.

Vesteristen sukuseuran kesämatkalaiset ovat nauttineet yhteisen illallisensa ja on laulun vuoro. Paikka on Hotelli Victorian alaravintola Viipurin kauppatorin laidalla Kauppahallia vastapäätä. Pekka Valkjärven hanurin johdolla kajahtaa Sillanpään marssilaulu mahtavalla tempolla. Lauluvihkosten sivuilta löytyy laulettavaa jokaiseen makuun ja yhteislaulu raikaa. Syntymäpäiväänsä viettävä pälkäneläinen Esko Vesterinenkin saa kuunnella juhlavissa puitteissa onnittelevaa laulua, joka tosin on jo uusinta, sillä linja-autossa päivän-sankaria onniteltiin aamupäivällä jo ensimmäisen kerran.

Tunnelma on korkealla ja osa matkalaisista nostattaa sitä vielä korkeammalle siirtyen hotellin katto-baariin ”yömyssylle” ennen hyvin ansaittua yöunta.

Paimiosta Viipuriin

Vuosia toivotun Karjalan kesämatkamme kahdenkymmenenseitsemän hengen ryhmästä ensimmäiset matkajat astuivat linjuriin jo aamuvarhaisella Paimiossa. Lisää väkeä tuli Salosta ja Nummi-Pusulasta, sitten Helsingistä ja seuraava pysähdys oli Pernajassa. Aamukahvittelun jälkeen suuntasimme kohti valtakunnan rajasemaa, Vaalimaata, josta vielä kaksi henkilöä poimittiin kyytiin.

Rajamuodollisuuksien jälkeen ajoimme ensin huoltoasemalle tankkaamaan ja sitten otimme suunnaksi Viipurin, tuon ”Karjalaisten kaupungin”. Kuljettajanamme oli varsinainen lähi-aluematkailun supermies Seppo Santala, Vistamatkojen toimitusjohtaja. Hän on vuosien varrella harjaantunut luovutetun alueen varsinaiseksi tietopankiksi. Mikäpä on reissussa olla kun puikoissa on mies parasta A-ryhmää ja satelliittipaikannusta ei tarvita.

Linja-automme kaarsi Viipurin torille hyvissä ajoin ennen hotelliavainten vastaanottamista, joten oli hyvä het-

ki tutustua Kauppahallin tarjontaan. Myös 1550-luvulla rakennettu Pyöreä torni, joka tunnetaan myös nimellä Pässinlinna, oli monille entuudestaan tuttu kahvittelupaikka. Päiväaikaan siellä esiintyy nuoria laulavia soittajia toteuttamassa vieraiden musiikkitoiveita. Kahvilana ja ravintolana entinen tykkitorni on toiminut vuodesta 1923 alkaen.

Hotellimme osoittautui maineensa veroiseksi, ehkä Viipurin nykyhotelleista tyylikkäämmäksi. Seitsemänkerroksinen Victoria on avattu vuonna 2009. Huoneita on 60 nykyajan mukavuuksin. Hotellissa on myös paljon kokoustiloja, sillä siellä toimii myös paikallinen BusinessCenter. Kylpyosastolla on suomalainen-, venäläinen kuin myös turkkilainenkin sauna porealtaineen ja lepotiloineen. Parissa ravintolassa toimii japanilainen ja italialainen keittiö venäläisen keittiön lisäksi. Hotellin katolta löytyy iso terassiravintola, josta on mainiot näkymät tarkkailulla Salakkalahdella kulkevia polkuveneitä, ja ikävä kyllä myös päriseviä vesiskoottereita, joita rannalta saa vuokrata.

Iltapäivän sää oli hiukan ”tuhnuinen”. Pienet sadekuurot eivät kuitenkaan matkalaisia pelottaneet. Hotelliavainten jaon jälkeen reippaimmat kävelivät hiukan kauemmaksi tutkailemaan tätä vuonna 1293 asutettua, nykyisin 80 000 asukkaan kaupunkia, jolle monen suomalaisen sydän sykkii vieläkin ja miksipä ei sykkisi. Olihan se Suomen kansainvälinen kaupunki vuodesta 1917 aina 1944 asti osana itsenäistä Suomea. Rohkeimmat pistäytyivät katsastamassa Viipuria yläilmoista nousemalla Viipurin linnan torniin. Ensimmäisen matkapäivämme päätti illallinen, josta saitte lukea jo matkakertomuksen ingressissä.

Viipuri-Johannes-Summa-Kuolemajärvi-Halila-Uusikirkko Kanneljärvi-Kuuterselkä-Raivola- Terijoki-Kuokkala

Aamulla paistoi Viipurissa aurinko. Maittava aamiainen nautittiin samassa ravintolassa, jossa lauloimme itseme edellisiltana uneen. Hyvin levänneinä oli joukkomme valmis ottamaan uudet haasteet vastaan. Sovimme kuljettajan kanssa, että vasta paluumatkalla seuraavana päivänä tekisimme laajemman kaupunkikierroksen Viipurin kantakaupungin alueella. Kuten väliotsikosta huomaatte, niin kohteita tälle toiselle päivällemme oli runsaasti.

Victoria-hotellissa ”yömyssyllä”.

Ensimmäinen kohteemme oli **Johannes**, nykyiseltä nimeltään Sovetskij, Viipurinlahden rannalla, Koivistonniemen suojassa oleva pitäjä. Lännen puolella sitä reunustaa tiheään asuttu vihanta saaristovyöhyke. 1930-luvulla Johannekseen kuului 23 kylää, asukasluku oli lähes 9500 henkilöä. Viljeltyä pinta-alaa oli 4455 hehtaaria. Maatalouden lisäksi toimeentulo otettiin kalastuksesta ja merenkulusta. Johanneksesta oli säännöllinen laivayhteys Viipuriin, jolla kuljetettiin mm. puutarhatuotteita Viipurin torille myyntiin. Viipuri-Koivisto-Terijoki rautatie ja Uuraan rata kulkivat pitäjän kautta. Johanneksen meijerit sijaitsivat Karhulassa, Tikkalassa ja Kaislahdessä. Mutta ei sovi unohtaa teollisuutta ja varsinkaan sen kokoa. Oli Hackmanin selluloosatehdas, Kirkkoniemen teollisuuslaitokset ja Rokkalan sementtivalimo raskaimmassa sarjassa. Vanhinta teollisuutta edustivat jo peräti vuonna 1584 perustettu sahamyylly. Lisäksi oli muutama lasitehdas, joista Rokkala lasindustri-aktiebolag toimi v.1772-1926, ollen Pohjois-Euroopan suurin lasinvalmistaja mainittuina vuosina.

Meille suomalaisille Johanneksen teollisuuden tutuin tuotemerkki on var-

maankin Havi. Kuvernementsihteeri, tukkukauppias Anton Alftan perusti vuonna 1829 omistamaansa Kirjolan kartanoon Suomen ensimmäisen kynttilätehtaan. Se oli suomalaisen kemianteollisuuden ensimmäinen kotimainen tuotantolaitos. Talvisodan syttyessä 1939 tehdas muutti Riihimäelle, jonne jo aiemmin samana kesänä oli valmistunut Havin uusi konttorirakennus. Edellä kerrotuista tehtaista ja teollisuuslaitoksista näimme matkamme varrella vain pelletteitehtaan muutetun sellutehtaan. Johanneksen keskusta oli suomalaiselta nimeltään Vaahtola. Rakennuskanta on nykyisin vaihtelevaa. 1950-luvulla rekennettuja neuvostokerrostaloja ja hieman uudempia elementtimöhkäleitä. Niiden väleissä paikoitellen vanhoja puurakennuksia ja kasvimaaplantteja. Muutama elintarvikekauppa, rakennustarvikekauppa, pari ravintolaa ja ainakin yksi Night Club osui silmään automme ikkunasta katsottuna. Kansalaisten vaurastuminen näkyy autokannassa. Citymaastureita liikkuu kuoppaisilla teillä. Rahakkaampaa väkeä hakeutuu seudulle, mikä kertoo Pietarin läheisyydestä ja parantuneista kulkuyhteyksistä. Uusia isoja omakotitaloja venäläiseen tyyliin aidatuilla tonteilla näkee jonkin verran, mutta lisää on rakenteilla. Mikael Agricolan hautamuistomerkillä emme käyneet. Tie oli sateiden jäljiltä niin huonossa kunnossa, että linja-autolla emme sinne tällä kertaa olisi päässeet. Kävelymatkaa olisi tullut liiaksi ja aikataulumme oli varsin tiukaksi suunniteltu. Sääli, mutta ehkä ensi kerralla. Keula siis kohti Summaa.

Saavuttuamme **Summaan** katsastamaan talvisodan aikaisia bunkkereita, meidät yllätti pienten inisijöiden armeija. Hyttysiä oli ilma sakeana. Sisukkaasti huiskien tutustuimme talvisodan maisemiin ja paikalla säilyneisiin puolustusbunkkereihin. Talvella 1939-40 eivät hyttysset olleet suomalaissoitilaiden kiusana, vaan -30 - -40 pakkasastetta, ja vihollinen. Kävimme yhdellä talvisodan ihmeen tapahtumapaikoista kunniaa tehden.

Kuolemajärven kirkko

Kuolemajärven pitäjä oli osa Äyräpään kihlakuntaa, joka mainitaan ensimmäisen kerran Ruotsi-Suomen ja Venäjän välille solmitussa Pähkinäsaaren rauhassa vuonna 1323. ”Pitkä ja kaita ko` Hanna-Marin paita” oli kansan kuva-

us Kuolemajärven pitäjän muodoista. Pituutta viisi peninkulmaa ja leveyttä runsaimmillaan kaksi peninkulmaa, mutta kapeimmalta kohdalta vain kolme kilometriä. Koska yhtenäistä tietoa ei ollut ja päästäkseen kulkemaan eteläosasta pohjoiseen piti pistäytyä naapuripitäjän puolella. Kuolemajärvi oli pitkään harvaan asuttua. Savuja oli koko pitäjässä vuonna 1550 seitsemänkymmentä. Vielä kolmesataa vuotta myöhemminkin, 1800-luvulla oli asukkaita koko pitäjässä vain reilut kolmetuhatta. Pitäjän ensimmäinen kirkko rakennettiin Kaukajärven kylään Pyhälle Birgitalle omistettuna tiettävästi jo vuonna 1619. Reilun sadan vuoden kuluttua se oli purettava huonon kuntosu vuoksi.

Kirkkoniemeen oli rakennettu uusi kirkko vuonna 1759, jolla oli erillinen kellotorni. Tämän kirkon maalauksista on osa nähtävissä Kansallismuseossa, jonne ne siirrettiin kirkon purkamisen yhteydessä 1900-luvun alussa. Virolahden punaisesta graniitista rakennettu kansallisromantiikkaa edustava kirkko vihittiin käyttöön tammikuussa 1903. Kirkon suunnitteli arkkitehti Josef Stenbäck. Torni varustettiin kolmella kellolla. Kovan kohtalon koki tämäkin kirkko. Joulukuun 8. päivä 1939 suomalaiset räjäyttivät kirkon tornin, jotta venäläiset eivät voisi käyttää sitä tähystykseen, eikä tulenjohtamiseen. Räjätys sytytti kirkon tuleen ja se tuhoutui pahoin. Vain raskaat graniittiset seinät jäivät pystyyn. Vuoden 1941 takaisinvaltauksen jälkeen eivät suomalaiset ryhtyneet korjausrakentamiseen. Silloin myös todettiin venäläisten osittain jo purkaneen raunioita. Kirkon jäätyä sodan päätyttyä venäläisille ei neuvostovaltio kirkkoa kaivannut. Rauniot ja hautausmaa tuhottiin täysin, graniitit ja hautakivet vietiin toisaalle ja koko kirkkomaa tasattiin raskaimmalla mahdollisella kalustolla. Paikalla toimii nykyisin ahdattu lasten leirikeskus.

Leirillä

Kun Vesteristen retkibussi saapui vartioidulle portille, niin oli epävarmaa saammeko ajaa alueella olevien suomalaisten muistomerkkien luokse. Kuljettajamme Seppo Santala oli ennakkoon ilmoittanut meidän saapumisestamme leirialueelle. Seppo kertoi jokaiseen vierailuun vaikuttavan kummalla jalalla leirin johtaja on sängystään aamulla noussut. Portilla vartija

tarttui puhelimeensa ja me odottelimme linjurissamme. Sitten puomi nousi ja saimme ajaa aidan sisäpuolelle. Se tarkoitti varmaankin, että pomomiehellä oli hyvä päivä. Lapsia alueella oli paljon ja monen ikäisiä. Santala arvioi heidän olevan lähialueelta ja osan Pietarista. Määräys oli, että lapsia vieraat eivät saa puhuttaa. Vaikutti siltä, että lapsille oli annettu sama ohje meihin nähden. Olimme molemmat osapuolet tottelevaisia ja kaikki sujui mallikkaasti.

Alueella on kaksi suomalaisten sinne asentamaa muistomerkkiä. Ensimmäinen toimitettiin vuonna 1990. Ns. varsinainen muistomerkki pystytettiin vuonna 1995. Neuvostoliitto oli silloin jo haudattu ja Venäjä suhtautui suomalaisten toimiiin ja toivomuksiin myönteisemmin. Toinen muistomerkeistä on valmistettu samasta Virolahden graniitista kuin yhdeksänkymmentä vuotta aiemmin rakennettu kirkko. Kuolemajärven seurakunta lahjoitti vuonna 1950 kirkon palosta pelastetun ja Suomeen kuljetetun omaisuutensa Turun Martin seurakunnalle. Joukossa oli 1700- ja 1800-luvuilta kastemalja ja ehtoollisastiasto. Sääli, että kirkonkellot ja urut pääsivät tuhoutumaan.

Kasarmeja ja helikoptereita

Ajaessamme Kuolemajärveltä Uudenkirkon suuntaan, saimme hämmästellä keskelle metsää rakennettuja armeijan varuskuntia, asuintaloja, ajoneuvoja, kasarmeja ja mitä kaikkea näimme. Oli helikopterikenttää ja panssariajoneuvojen ajoratoja ja tst-harjoituskenttiä. Täällä, keskellä metsää ja miksi? Sitä kyselimme toisiltamme ja hämmästelimme. Paljon on kerrottu Venäjän tekemistä joukkojen siirroista Suomenkin lähialueilla. Tuoreessa muistissa oli vielä venäläiskenraali Nikolai Makarovin pari viikkoa aiemmin Helsingissä pitämä puhe Natosta. Hän ei natosta puhuessaan todellakaan tarkoittanut aviomiehen sisarta, kälyä, vaan jotain aivan muuta. Koiviston satama on strategisesti varmaankin yksi monista syistä moiseen jutusteluun, öljynkuljetuksineen ja kaasuputkineen. Tätä matkakertomusta kirjoitettaessa kyseinen kenraali on jo siirretty eläkkeelle.

Uusikirkko

Me jatkoimme matkaamme Kuolemajärveltä Pentikkälän aseman kautta

Uudenkirkon Halilaan, jossa pidimme luostarialueella virkistystauon. Luostarin väki ylläpiti pientä kioskia, jossa tarjottiin ortodoksimatkamuseojen ohessa teetä, jäätelöä, hunajaa ja muuta mukavaa. Alueella toimivat aikoinaan useita satoja henkilöitä työllistäneet kaksi suomalaista tuberkuloosiparantolaa, Halila oli tarkoitettu siviiliväestölle ja Patrun parantola armeijan käyttöön.

Uusikirkko on mainittu ensimmäisen kerran vuonna 1445 Äyräpään kirkkoherra Henrik Makerlandin testamentissa. Alkujaan seurakunta oli erittäin suuri. Myöhemmin siitä erosivat omiksi seurakunniksi ja pitäjiksi Kuolemajärvi jo 1870-luvulla ja Kanneljärvi 1920-luvulla. Evakkotielle Uudeltakirkolta lähti lähes 12000 henkeä.

Uusikirkko oli koulupitäjä. Kansakoulujen lisäksi opiskeltiin kansanopistossa, emäntäkoulussa ja maamieskoulussa. Muutaman vuoden pitäjässä toimi yhteiskoulukin, mutta varojen puutteessa se jouduttiin lakkauttamaan. Kannaksen ammattikoulukoti toimi talvisotaan asti ja antoi sen jälkeen opetustaan Espoon Leppävaarassa. Kanneljärven irtaannuttua Uudeltakirkosta Kansanopisto jäi Kanneljärven puolelle.

Kahden maantien vuoksi Uudenkirkon sijainti oli ihanteellinen. Tiet kuljivat Viipurista Terijoelle ja edelleen Pietariin. Ennen Kanneljärven erottautumista omaksi pitäjäksi, kulki pitäjän läpi myös kaksi rautatietä. Kerrotun eron jälkeen jäi Uudellekirkolle vain Koiviston rata, jonka merkitys rantakylille oli hyvin tärkeä. Me jatkoimme omaa matkaamme maantietä pitkin.

Allegro ja Kanneljärvi

Kanneljärven aseman kohdalla istuimme linja-autossa penkeillämme ja odotimme. Helsinki-Pietari Allegro-juna oli tulossa ja taseuristeyalue oli suljettu jo hyvissä ajoin ennen kyseisen junan saapumista kohdallemme. Maasta ajotielle nousi metalliset ajonestolevyt. Radan varrella olivat valpaina poliisit, ratavartijat ja keitä lie. Puomit olivat alhaalla. Vaikka kuinka yritimme kurkkia bussin ikkunoista, niin emme nähneet paikalla ratavartijan kaunista Inkeriä. Odottavien ajoneuvojen jono radan molemmin puolin vain piteni pitenemistään. Oli aikaa

pohtia, että millainen määrä ihmisiä tarvitaan radan varrella olevia lukuisia taseristeyksiä vahtimaan, kunnes eritasoristeykset joskus valmistuvat. Riittäähän naapurissa tosin väkeä.

Allegro sujahti editsemme ja hetken kuluttua näimme myös Kanneljärven rauniokirkon. Funkkistyyllisen kirkon rakentaminen alkoi vuonna 1932. Pitkäaikainen riitely kaksien piirustusten välillä saatiin vasta tuolloin päätökseen, vaikka rakennuspäätös oli tehty jo v. 1925. Kirkko vihittiin käyttöön vuonna 1934. Materiaali oli tiili ja valkea rappaus. Sisältä 3-laivaisen kirkkoon mahtui 700 sanan kuulijaa. Alttariseinällä oli suurehko risti, jonka alapuolella oli Bruno Tuukkasen maalama alttaritaulu ”Pako Egyptiin”. Mikko Hovi veisti neljän apostolin kuvilla varustetun saarnastuolin, kirkkotekstiilit suunnitteli Greta Skogster. Tornissa oli yksi kello. Urkuja ei kirkkoon ehditty ennen sotia hankkia. Ja nyt – pelkkä raunio.

Sodassa menetettyjä suomalaiskirkkoja venäläiset käyttivät yleensä varastotiloina. Kanneljärven kirkosta tehtiin rehusuoja ja mylly. Jatkosodan jälkeen kirkko oli kananruokatehtaana ja puimalana aina vuoteen 1984, jolloin punainen kukko yllätti. Puiset rakenteet paloivat perusteellisesti, jäljelle jäi siis rauniokirkko, jonka pihaan linja-automme kaarsi. Kirkon pihapiiri ja ympäristö oli siisti ja hoidetun näköinen. Samoin olivat kalmistot, niin ortodoksien kuin lutherilaisten. Inkeriläiset ja venäläiset ovat perustaneet Inkerin kirkkoon kuuluvan seurakunnan ja kirkon sakasti on kunnostettu kokoontumistiloiksi. Matkamme ”virallinen” matkakuva napattiin kirkon kylkeä vasten. Seppo Santalasta oli matkallamme moneksi, vaikka ryhmäkuvaajaksi. Aikaa oli aamiaisesta kulunut jo useita tunteja, joten alkoi olla tankkauksen aika. Kenttälounaamme päätimme nauttia Kuuterselässä, joten sinne, pika pikaa.

Kuuterselkä

Kotimaassa paahdettu kahvi ja perinteinen grillimakkaratuoksuivat vuonna 2006 pystytetyn Kuuterselän taistelumuistomerkin läheisyydessä. Näppärien käsien tekemät juustoleivät maistuivat makkaran ja kahvin seurana. Virvoitusjuomien lisäksi saapui vahvemman juoman ystäville erikseen tilattu ”kauppa-auto”, jonka tuotetar-

jonta oli varsin ”yksipuolisenmoni-puolista”. Samaisen kaupпамiehen tapasimme jo aiemmin päivällä, taisi olla Summan seudulla. Palvelu pelasi. Piknikkimme yhteydessä esiteltiin myös uudet tyylikkääst vesterisessut tuttuine v-kirjaimineen. Tuote on liitetty tilattavien sukutuotteittemme luetteloon.

Kuuterselkä, täältä me olemme siis lähtöisin, ”Vesterispiste”. Vesterisille niin tärkeäksi tullut satoja vuosia vanha tammi seisoo paikallaan. Ikävä oli nähdä, mihin kurimuksiin rakas tammemme on joutunut. Ei ollut matkalla asiaa puun juurella tulla kuvatuksi. Jättiputki ja kurturuus on valloittanut koko ympäristön. Rohkeimmat pyrkivät harppomaan lähemmäksi, mutta tehtävä oli mahdoton. Eritoten jättiputki vartioi valtauksiaan polttavaan tapaansa. Sanoimme näkemiin tammellemme, toivottavasti kuitenkin vielä tapaamme. Nykyisin myös Kuuterselkä, muiden Kanneljärven kylien tavoin, on suosittua kesäasutusalueetta ja jättiputket saavat kyytiä.

Seuraavassa hieman tietoa Kuuterselän taistelusta:

Kannaksen suurhyökkäyksen alkuvaiheessa Kuuterselässä, 14.-15. kesäkuuta 1944, yhtä suomalaista sotilasta vastaan tuli se kuuluisa ”yhdestoistamies”. Suomalaisten vahvuus oli 5000 miestä, jotka pyrkivät torjumaan yhdeksänkymmenenseitsemän tuhannen puna-armeijan sotilaan ja kolmensadan panssarivaunun, sekä lukuisien lentokoneiden suorittamaa hyökkäystä. Ilmaiseksi ei mitään kuitenkaan pienemmälläkään joukolla annettu. Ennen vetäytymistään olivat suomalaiset ampuneet alas 49 vihollisen lentokonetta ja tuhonnet 40 panssarivaunua. Kalustotappioiden lisäksi nyky-Venäjä on kirjannut kaatuneiden sotilaidensa määräksi useita tuhansia miehiä. Suomalaisten miestappiot olivat huomattavasti vähäisemmät.

Raivolan ja Terijoen kautta Kuokkalaan

Sääennusteet lupailivat edellispäivänä Suomesta lähtiessämme reitillemme enemmän sadetta kuin poutaa. Kun toisena matkapäivänämme välillä sataa ripautti, oli bussimme liikkeessä, ja kun jalkauduimme, niin aurinko paistoi, vähintään oli pilvipoutaa. Lähdettyämme Kuuterselästä ja lähestyessämme Raivolaa tuulilasinpyyhkijät

olivat ahkerassa käytössä, ja kun sitten Raivolassa pysähdyimme, käydäksemme suomenruotsalaisen runoilijan Edith Södergranin hautamuistomerkillä, sade oli jälleen tauonnut. Wäinö Aaltosen veistämän muistomerkin luona Raili Hurri yllätti matkalaiset lukemalla kauniilla Onkamojoen rannalla Södergranin vaikuttavan runon ”Suuri puutarha”. Herkkä hetki, kiitos Raili.

Terijoen rantatien ortodoksikirkon luona oli seuraava jalkautuminen. Aiemmin kerrottujen suomalaiskirkkojen tavoin on kovia joutunut kokemaan myös tämä vuonna 1914 valmistunut kolmialttarinen kirkkorakennus. Kun suomalaiset joulukuussa 1939 vetäytyivät neuvostojoukkojen hyökkäyksen alta, he räjäyttivät myös tämän kirkon kellotornin, estääksensä sen käytön tykistön tähytyspaikkana. Sodan jälkeen osittain tuhoutunut kirkko toimi aina vuoteen 1977 saakka perunavarastona, jonka jälkeen se luovutettiin Moskovan patriarkaatilelle. Vuosia jatkuneiden korjaustöiden jälkeen vuonna 1988 kirkko saatettiin jälleen hengelliseen käyttöön. Tänä päivänä myös tämä kirkkorakennus viestii kirkon ja Kremlin hyvistä suhteista. Kul-taiset sipulit katolla kertovat nykyvenäjän ortodoksikirkon vauraudesta.

Ortodoksikirkolta matkamme jatkui rantatietä pitkin Kuokkalaan, nykyiseen Repinoon. Bussin ikkunoista näimme Terijoen kuuluisat hiekkarannat ja lukuisia valmiita ja rakenteilla olevia rantahotelleja. Terijoki, tuo jo vuosia ”Pohjolan Rivieraksi” kutsuttu Suomenlahden helmi on jälleen palaa-massa, ja myös kehityksessä merkittäväksi lomanviettopaikaksi. Sisämaan puolella sijainneiden pitsihuviloiden määrä on vähentynyt, mutta venäläisen maun mukaisia uusia huviloita näkee sitäkin enemmän.

Hotelli ”Baltiets”

Neljätoistakerroksinen hotellirakennus on jo parhaat päivänsä nähnyt mäntymetsän keskellä. Ylimmistä kerroksista on komeat näköalat Suomenlahdelle. Täällä viettäisimme seuravan yönne. Matkaa Pietariin on vain kolmekymmentä kilometriä, ja jos ”propuskat” ovat kunnossa, sinne pääsee vaikkapa Kuokkalan asemalta sähköjunalla, ns. ”elektriskalla”. Me sen sijaan päädyimme hotellimme ravintolaan nauttimaan päivällisbu-

feemme. Ravintolasali oli täpötäysi ja meno hurjempaa kuin ruotsinlaivoilla. Venäläiset lapsiperheet olivat runsaslukuisina samaan aikaan kanssamme nauttimassa pöydän antimista. Kesä oli kukkeimmillaan ja koululaiset perheineen lomalla, mutta miksi kaikki juuri täällä?

Kesäillan hämärtyessä osa matkalaisistamme ulkoili lähialueella ja muutamat kerääntyivät iltaolusille hotellin baariin. Siellä Pekka Valkjärvi soittoaan viihdytti matkalaisia. Eletty kohderikas pitkä päivä ja monta kuoppaista kilometriä takasivat hyvän yöunen. Rannalla räiskyttiin vielä ilotulitteita. Siellä todennäköisesti vietettiin paikalliseen tapaan häitä tai syntymäpäiviä. Niiden paukkeeseen oli hyvä nukahtaa.

Rauhallisesti palailen Viipuriin.....

Aamun valjettua aamiaishuoneen olivat valloittaneet tällä kertaa aasialaiset maailmanmatkaajat, ja heitä oli paljon. Yön aikana useampi linja-autollinen kaukaa saapuneita matkaajia oli hiipinyt hotelliimme meitä häiritsemättä ja nyt he hyörivät pöytien ympärillä kilvan kanssamme. Todennäköisesti edellisillan lapsiperheet vielä nukkuivat, onneksemme. Vaan hyvin sujui tämäkin muonitus ja reippaina olimme valmiit aloittamaan päivän ohjelmamme.

Kauniin sään vallitessa jätimme Kuokkalan ja ajelimme samaa rantatietä Terijoen läpi kuin eilen saapuessamme Kuokkalaan. Jalkauduimme ajettuamme muutaman kilometrin rantatietä ja kävelimme merenrantaan kaunista rantabulevardia pitkin. Terijoella on nähty ja nähdään edelleen paljon vai-vaa paikkojen kunnostamiseksi. Puistot ja rantaan johtavat kulkutiet ovat hyvin hoidettuja. Istutukset ovat kauniita ja kukkaloisto koreaa. Patsaisiin, kiviveistoksiin ja muihin taide-esineisiin on panostettu, ja se on tehty tyylikkäästi.

Iloinen yllätys oli kohdata rannoilla olevan hiekan määrä. Parikymmentä vuotta sitten nuo kuuluisat hiekkarannat olivat muuttuneet monin paikoin kovin kivikkoisiksi. Hiekka oli kuljetettu jonnekin muualle. Seudulla oli tuohon aikaan paljon suuria rakennushankkeita, patotyömaista alkaen. Nyt on meren aallot kuitenkin tuoneet uutta hiekkaa ihmisten iloksi. Uusien

hotellien laitureihin on kiinnitettyinä varsin hulppeita huviveneitä, toivottavasti myös suomalaisten veneentekijöiden valmistamia. On muistettava, että lähellä olevan Pietarin väkiluku on edelleen suurempi kuin koko Suomen ja siellä asustaa myös runsaasti varakasta väkeä. Suomalaiset tuotteet ovat siellä hyvässä maineessa ja niitä halutaan lisää. Toivottavasti Suomi vastaa kysyntään, tai muuten sen tekee joku muu. Nämä sanat olkoot tämän artikkelin kaupapoliittinen osuus.

Edellispäiväisestä retkilounaastamme oli eväitä sen verran jäljellä, että kahvit kiehautettiin vielä kerran Koiviston kirkon luona. Ne nautittiin jälleen auringon paistaessa. Sodan jälkeen venäläiset muuttivat komean kirkon kulttuuritaloksi. Kirkko on jaettu väliseinillä elokuvateatteriksi sekä kokous- ja harrastustiloiksi. Toisessa kerroksessa Viipurin seurakunnan alainen Koiviston kappeliseurakunta pitää jumalanpalveluksiaan ja muita kirkollisia toimituksiaan. Tilat ovat ahtaat.

Reippaina ja kahvin virkistäminä jatkoimme matkaamme. Keskustelu kävi vilkkaana samalla kun kurkistelimme ikkunoista, että näkyisikö lentohiekkaluoteita. Metsät ovat kasvaneet, mutta siellä jossain se hiekka on. Näimme myös lukuisien kaasu- ja öljyputkien vievän maastossa kohti Suomenlahden pohjukkaa omilla suurilla metsälevennyksillään.

Viipuria lähestyessämme ohitimme muutaman kilometrin välein joitakin tienpäällystystyössä olevia asfaltointiporukoita. Menetelmät olivat samankaltaisia kuin kotisuomessa. Useita ajoneuvoja letkassa ja massaa levitettiin tienpintaan suoraan asfalttikoneista. Myös jyrät olivat kookkaita. Seppo Santala kertoi, että hän oli viikkoa aiemmin ajanut samaa tietä, mutta silloin se oli ollut joltisenkin huonossa päällysteessä. Viikossa oli nyt syntynyt toistakymmentä kilometriä kelpo ajopintaa, vielä keskiviivamaalaukset ja kyllä kelpaa körötellä.

.....ja Viipurista pellavat kassissa kotia kohti

Viipurissa teimme muutaman korttelin mittaisen kierroksen rakennuksia ja katuja katsastaen. Pietarin Eremitaasin vuonna 2010 perustama Viipuri-Eremitaasi Taidekeskus on sijoitet-

tu täysin peruskorjattuun suomalaisen arkkitehdin Uno Ullbergin suunnittelemaan Taidemuseon rakennukseen, joka valmistui vuonna 1930. Venäjän valtion Eremitaasin konseptilla on samantyyppisiä taiderakennuksia mm. Amsterdamissa, Italiassa ja Lontoossa. Näillä Venäjä haluaa lisätä kuuluisimman taidemuseonsa kansainvälistä näkyvyyttä. Guggenheimista ei sanaakaan.

Rajallista oli Vesterismatkankin aika, joten tämäkin rakennus katsastettiin vain bussin ikkunasta katsoen, samoin kuin Punaisen lähteen tori, jonka keväät- ja syysmarkkinat olivat aikoinaan maankuuluja. Nimensä tori on saanut lähdekaivon ympärille rakennetun punamaalipömpelin mukaan. Sateiden jälkeen kaivon ympäristö värjäytyi maalin vuoksi punaiseksi.

Mainion ”ruplistaeroon-tempun” onnistui suorittamaan pellavaa pursuavassa kaupassa, jonne Seppo meidät hetkeksi opasti. Tuo hetki hieman venyi, johtuen ehkä runsaasta naismatkustajamäärästä, (mutta vain ehkä!) Moneksi on pellavastakin, se havaittiin viipurilaiskaupassa. Vielä kerran Kauppahalliin kristalleja hakemaan ja sitten näkemiin sinä Viipuri ja Karjalan Kannas. Me lähdimme kohti Torfjanovkan raja-asemaa, jonka jälkeen siniristilippu ja EU:n lippu kutsuivat Vaalimaalla meidät takaisin kotiin. Kolmen päivän matkamme Karjalassa oli tällä kertaa ohi.

Kiitos kaikille matkalaisille.

Timo Vesterinen

”Päämuonittaja” Riitta Nieminen esittelee Vesteristen uutta esiliinaa.

Töölön kundien stadi

eli Töölöä ja töölöläisyyttä 1940- ja 1950-lukujen Helsingissä.

Kotiseutukuvaukset ja paikallishistoriat ovat kautta aikain olleet suosittuja kirjoituskohteita. Tätä ilmentävät muun muassa Suomen Kotiseutuliiton ”Kirjamakasiiniin” kootut lukuisat kirja-arvostelut ja kyseisen liiton järjestämät vuosittaiset kirjakilpailut. Merkittävää on, että kaupungit ja kaupunginosat ovat viime aikoina tulleet maaseudun rinnalla yhä useammin kuvauksen kohteeksi, josta yhtenä esimerkkinä keväällä ilmestynyt kirjani ”Töölön kundien Stadi” (SKS 2012), Kotiseutuliiton kunniamaininnalla palkitsema teos, jossa kerron 1940- ja 1950-lukujen Helsingistä ja Etu-Töölöstä, sekä lapsuuteni ja nuoruuteni ajasta.

Vaikka kuvaan lähinnä omaa kasvuympäristöäni olivat monet muutkin kaupunginosat ”Tölikan” kunnille ja friiduille tuttuja. Slangisanoilta en voi siis tässäkirjassa välttyä, sillä niin kiinteästi ne kuuluivat puhekieleemme juuri oikealla tavalla sanomisiamme värittäen ja samalla ilmaisten yhteenkuuluvuutta. Jo kirjani nimessäkin on vahvin helsinkiläisyyden symboli *Stadi*. Helsingin tai sen keskusta-alueen nimi *Stadi* on yleensä leimattu alkuperäisten helsinkiläisten käyttämäksi sanaksi kotikaupungistaan. Töölössä tai muuallakaan Helsingissä kaupunginosan koko väestö ei kuitenkaan koskaan ole puhunut slangia. Töölössä vanhastaan vahvasti puhuttu helsinkiläinen kielimuoto oli tuohonkin aikaan yleiskieli, vahvem-

min kuin esimerkiksi Kallion, Punavuoren tai Sörnäisten seuduilla, joissa slangi kehittyi ruotsienkielestä peräisin olevien sanojen kautta.

Kirjan nimessä on myös toinen slangisana, *kundit*, slangin puhujiahan olivat ennen kaikkea pojat. Kirjassa ääneen kyllä pääsevät myös tytöt, sillä muun muassa Ilmarinkadun, kotikatu- ni, lapsijengin johtaja oli tyttö, Liisa nimeltään. Kirjani näkökulma ei siis ole pelkästään kundin, vaan myös sen friidun, jota otsikossa ei mainita.

Päiväkirjamerkintöjä ja muistelmia

Kirjassani pyrin siis kertomaan, mikälaista oli lapsuus ja nuoruus sota- ja pula-ajan Helsingissä. Kielletyt leikki- paikat, kuten montut, rakennuspaikat ja joutomaat toivat jännitystä elämään ja antoivat puitteet leikeille, mutta myös lujittivat yhteenkuuluvuutta. Töölön friidujen ja kundien elämänpääpiiriin kuuluivat reviiiriään puolustaneet jengit, elokuvateattereiden ja elokuvien hämyisä maailma sekä uusi populaarimusiikki. Musiikki oli minulle kaikki kaikessa, olihan äitini pianonsoitonopettaja ja itse kävin viulutunneilla. Kuvaankin koulunkäyntiä tavallaan musiikin kautta. Koin tärkeänä kirjoittaa myös ajanjakson lääketieteen kehityksestä. Kustantaja oli asialle myötämellinen, onhan kyse elämäntyöstäni. Teoksen kuvituksessa, joka on saanut paljon kiitosta, esittelen ajan pukeutumista, trendejä, miljöitä ja tapahtumia.

Kirjan runko perustuu 1950-luvun päiväkirjoihini. Idea kirjasta kypsyi hitaasti, useiden vuosien aikana. Päiväkirjoja ja muita muistiinpanoja olin huolella vaalinut ja kun sitten huomasi, että Helsinki pian tulisi 200 vuoden ikään pääkaupunkina, päätin ryhtyä kirjoitustyöhön Suomen Tietokirjailijat ry:n tukemana. Tutkimuskäyttöön sain kaksi Helsinkiin ja helsinkiläisyyteen liittyvää aineistoa SKS:n Kansanrunousarkistosta. Toisen näistä oli vuonna 2004 järjestetyn Helsinki ?Stadini -kirjoituskilpailun

aineisto, toinen oli varttuneiden helsinkiläisten haastatteluihin perustuva nauhoitettu aineisto vuodelta 1992. Kirjaan varten haastattelin lisäksi lähes kolmeakymmentä lapsuudenkaveriani, joilta sain runsaasti myös tekstiä elävöittäviä valokuvia.

Kalliot, pihat ja leikkikentät

Kirjani alussa kuvaan lapsuudenkotiani, joka sijaitsi Arkadian- ja Ilmarinkadun kulmatalossa. Noina varhaisina kasvuvuosinani etenkin Väiski, Väinämöisen urheilukenttä ja Runski, Runeberginkadun kenttä olivat Ilmarinkadun kundien ja friidujen mielimestoja. Nämä maisemat ja niissä eletyt tapahtumat jäivät lähtemättömästi mieliimme. Töölöläiset asunnot vaihtelivat huomattavasti kooltaan. Etu-Töölön suuremmissa huoneistoissa saattoi olla erillisiä yksioita tai eri sisäänkäynnillä varustettuja huoneita yksineläviä kaupunkilaisia tai koti-apulaisia varten. Myös kotiini, jonne pääsisäänkäynti oli Arkadiankadun puolelta, avautui käynti myös Ilmarinkadulta. Ilmarinkadun asunnot olivat usein pieniä vain joidenkin kymmenien neliömetrien kokoisia, huoneen ja keittiön käsittäviä huoneistoja. Pääosin töölöläiset asuivat vuokralla, sillä asumisturva oli varsin vakaata sodan jälkeisinä vuosina. Asuminen oli yleensä ahdasta, johon asuntosääntötylläkin oli osuutensa, sillä isoon asuntoon oli otettava vuokralaisia. Ahtaus ajoi lapset piholle ja kaduille. Töölössä oli kuitenkin hyvä asua. Kaduilta ja pihoilta löytyi väljyyttä ja puistoista ilmavuutta ja kosketus naapureihin oli välitöntä, elävää ja kasvattavaa, kun vanhemmat lapset ohjasivat nuorempia ja nuoret liittyivät ryhmiksi omine johtajineen. Kevään koittaessa liikkuminen oli helppoa ja vaivatonta. Silloin kaduilta saatoin yhdessä pikkuveljeni Ilmarin ja muiden korttelin lasten kanssa juosta Väiskin kentälle ja kallioille, tai rientää Hiet-sun hiekoille ja rannoille.

Kaupunginosaa monine viihtyisine ympäristöineen ja pienine puoteineen kuvaavat 1950-luvulla hyvin sanat intiimi ja idyllinen, vaikka vielä toivuttiin pulavuosien taloudellisesta ahdingosta. Joka tapauksessa yhteiselo

sujui ja kaikki oli saatavilla aivan nurkan takana. Laajuutta ja vaihtelevuutta kaupunginosassa myös riitti, sillä oli sekä Etu- että Taka-Töölö erilaisine maisemineen, rakennustyylineen ja kulttuurimiljöineen. Liikennettä hoiteli ratikka ”vitonen” kuljetellen asukkaita paikasta toiseen. ”Stig framat-huudot” kajahtelivat vaunussa, kun sipoolaiset rahastajat ottivat tilan haltuunsa vaunusillalla.

Töölön rakentaminen oli alkanut todenteolla 1920-luvun loppupuolella. Kaupunkisuunniteluissa lapsetkin huomioitiin, mitä enteivät korttelien lomiin sijoitetut palloilu- ja leikkikentät. Asuinalueen kodikkuudelle olivat leimaa antavia lukuisat palvelupisteet suutareineen, räätäleineen, maitokauppoineen, siirtomaaliikkeineen ja lehtimurmoineen. Ja oman lisänsä toivat piholla noihin aikoihin, vielä 1940 – 1950-luvulla, esiintyneet katulaulajat, pihaviihdyttäjät, veitsenterottajat ja monenlaiset kaupustelijat.

Mutta kuinka koemme tämän päivän Helsingin, Hesan, Stadin tai Töölön? Kyseessä voi olla lapsuuden aikana mielikuviin rakentunut kaupunkimiljöö sellaisine rakennuksineen, joita ei

enää ole olemassa. Monen muunkin kaupunginosan identiteettiä viestittäneet lapsilaumat ja lukuisat palvelupisteet niin ikään ovat hävinneet ja kaikki Töölön elokuvateatterit ovat poissa. Hävinnyt on myös Leppäsuon alkuperäinen päiväkotitoiminta (lastentarha ja seimi), silloisen Kalmistonkadun, nykyisen Mechelininkadun varrella sijainnut osin kolmikerroksinen puutalo, jossa asui kaupungin virkamiehiä ja työntekijöitä ja jota lastentarhaa minäkin kävin. Toki on moni asia Helsingissä entisellään ja monet talot, puistot ja kentät ovat paikoillaan ja vastaantulijatkin tuntuvat tutuilta. Ja tuttuushan on turvallisuutta, pitkäaikaisen kokemuksen kautta opituksi tullutta näkemystä tuntea ja ymmärtää. Sellaistahan oli elämä sotavuosien jälkeisessä Helsingissä. Läheisyys ja ymmärtäminen kulkivat silloin käsi kädessä, liikuttiin aina tiiviisti yhdessä, haettiin turvallisuutta kaveripiireistä, olihan moni menettänyt isänsä sodassa ja nekin isät, jotka olivat palanneet olivat usein etääntyneet perheestään. Vaikka porukat hajosivatkin vähitellen, ”keskinäinen ystävyys ei koskaan”, kuten lapsuudenystäväni Kyösti asian kirjassa osuvasti luonnehtii.

Kirja:

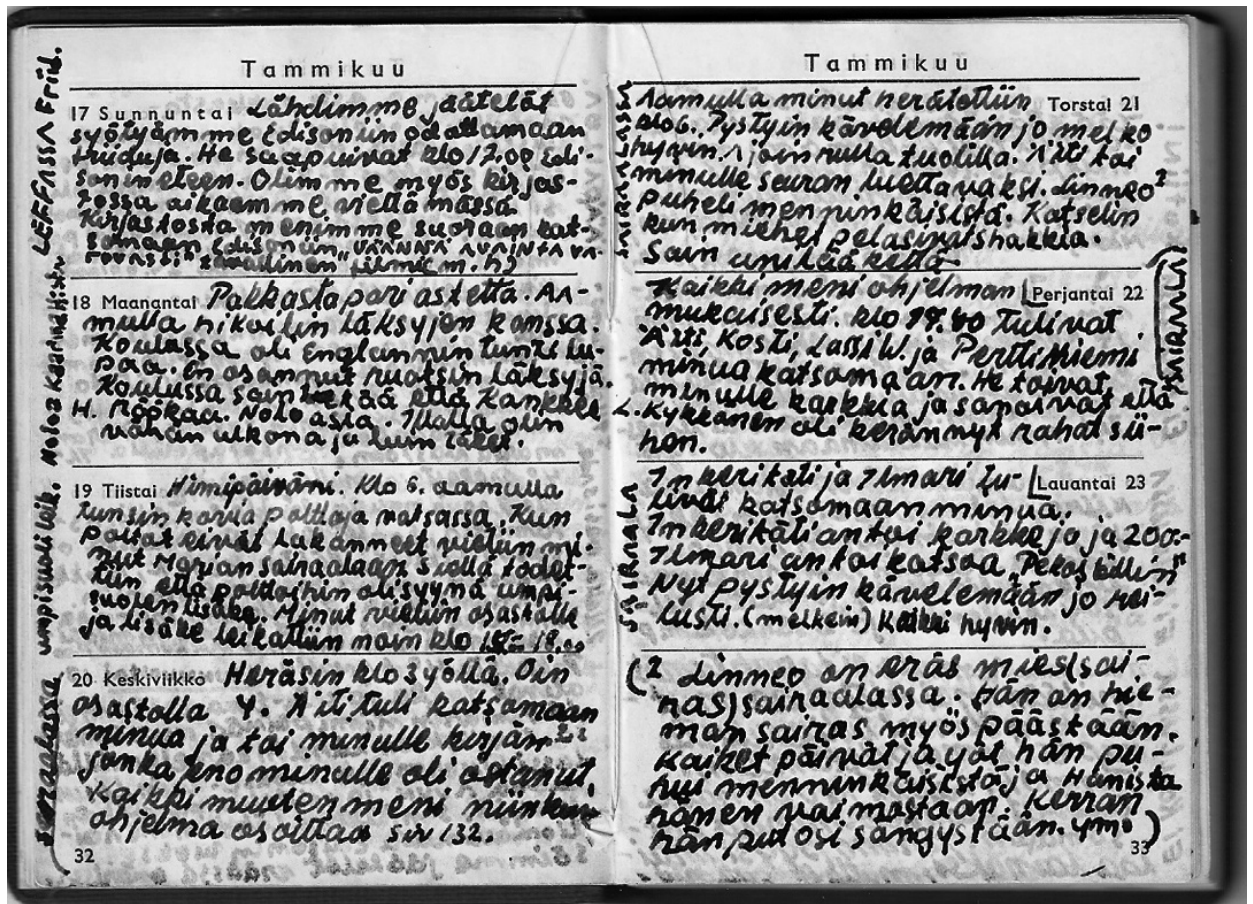
Ervo Vesterinen.
Töölön kundien Stadi.

SKS 2012.

ISBN 9789522223432
ISSN 03551768

Ilmarinkadun lapsia vuonna 1954.

Päiväkirjan
sivu
vuodelta
1954.

Sukuneuvosto

Timo Vesterinen, pj.
Porslahdentie 18 E 6
00980 Helsinki
p. +358 50 2471
e-mail: timo.vesterinen(at)pp4.inet.fi

Marketta Valkjärvi, vpj.
Impivaarantie 6
17200 Vääksy
p. +358 50 338 7342
e-mail: marketta.valkjarvi(at)salpaus.fi

Justiina Westerinen,
sihteeri, sukututkija
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki
p. +358 400 792078
e-mail: justiina.westerinen(at)teak.fi

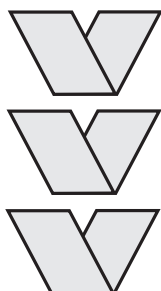
Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
Majurintie 10
25250 Märynummi
p. 02 7360 071
e-mail: riittaa.nieminen(at)sposti.net

Rauni Vesterinen
Rantakartanontie 2 B 60
00910 Helsinki
p. +358 40 591 8984
e-mail: rauni.vesterinen(at)live.fi

Tiia Vesterinen
Mechelininkatu 16 A 33
00100 Helsinki
p. +358 500 6090 45
e-mail: tiia.vesterinen(at)gmail.com

Mikko Vesterinen (matkamestari)
Fleminginkatu 11 B 63
00500 Helsinki
p. +358 40 8621 018
e-mail: mickomatias(at)gmail.com

Risto Vesterinen
Kuokkamaantie 12
13500 Hämeenlinna
p. +358 50 461 7273
e-mail: risto.vesterinen(at)armas.fi

www.vesterinen.net

Sukuneuvoston päätöksellä keväällä 2011 käynnistimme Vesteristen sukuseuran kotisivujen uudistamisprojektin. Edelliset sivut palvelivat käyttäjiä yli kymmenen vuotta ja oli tullut aika päivittää sivuston tekninen alusta uudempaan ja samalla päivittää sivuston ulkoasu ja pyrkiä tekemään käyttökokemus helpommaksi.

Aloitimme kotisivujen uudistusprojektin kartoittamalla vaihtoehtoja tarjolla olevista teknologioista, joilla uudet sivut olisi järkevintä tehdä. Tärkeimmäksi kriteeriksi näimme sivujen päivittämisen helppouden sekä hinnan. Nopeasti päädyimme siihen, että sivut luodaan ns. palveluna eli käytetään valmista palveluntarjoajaa, joka tarjoaa monipuolisia ja laadukkaita perusominaisuuksia kotisivuston luomiseen sekä ylläpitämiseen. Perusominaisuuksien avulla haluttiin luoda sivut, jotka ovat toimivat ja myös näyttävät hyviltä. Kartoituksen jälkeen päädyimme suomalaiseen Kotisivukone-palveluun.

Aloitimme sivuston rakenteen suunnittelun miettimällä sisältöjä sekä viestiä, joka sivujen välityksellä halutaan sivuston kävijöille tarjota. Nyt julkaistut sivut ovat ensimmäinen versio ja nyt toivommekin runsasta palautetta sivuista, jonka pohjalta sivuja voidaan lähteä jatkokehittämään.

Nykyisen Vesteristen Viestin painopaperiversion suunnitellut graafinen suunnittelija Maiju Lönnroth toteutti teknisesti myös netissä liehuvan pöytästandardin. Kotisivujen ylinä on vanha Suomen kartta, jota on hie-man kiepautettu vasemmalle niin, että molempien sukuhaarojen kanta-alueet Uusikirkko/Kanneljärvi sekä Rautalampi ja Savo näkyvät samassa kuvassa. Karttaa tutkimalla voi jokainen miettiä, millaisia matkoja Karjalan Kannakselta Savoön siirtyneet esisämme tekivät jo 1400- 1500 -luvulla.

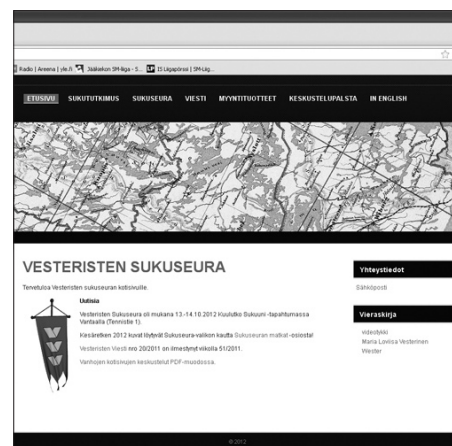
Muistettava on, että sivuston ominaisuuksien lisääminen, esimerkiksi verkkokaupan, eri kieliversioiden tai kuva-albumin osalta, lisäävät kuukausittaisista kustannuksista eli jatkokehitystä tehdään käytettävissä olevan budjetin

mahdollisuuksien mukaisesti. Palautetta sivuista voi antaa joko sivuilta löytyvän vieraskirjan tai muiden yhteydenottokanavien kautta, kuten Ota yhteyttä -lomakkeen tai sähköpostitse osoitteeseen vesteristensukuneuvosto@gmail.com. Haluamme kehittää sivustoa eteenpäin palvelemaan kaikkia sukuseuran jäseniä sekä muuten Vesteristen sukuseurasta kiinnostuneita.

Uudet kotisivut toimivat useilla eri päätelaitteilla (tietokone, puhelin, tabletti jne.) ja ne skaalautuvat käytössä olevan ruudun mukaisesti. Sivut löytyvät osoitteesta www.vesterinen.net. Aloitussivu sisältää ajankohtaisia asioita (Uutiset) sekä linkit Viesteihin, sukuseuran matkat -sivulle ja vanhoilta sivuilta talteen otettuihin keskusteluihin. Sivujen ylälaidan navigaatiosta siirrytään eri osioihin: Etusivu, Sukututkimus, Sukuseura, Viesti, Myyntituotteet, Keskustelupalsta sekä In English, johon on kerätty sivuston englanninkielisille kävijöille yhteenveto sukuseuran tärkeimmistä asioista.

Pääotsikko napsauttamalla saat esille ns. osion aloitussivun ja pitämällä hiirtä otsikon kohdalla, pääset siirtymään myös alisivuille, joita useimpiin osioihin kuuluu. Tervetuloa tutustumaan Vesteristen sukuseuran uudistuneisiin kotisivuihin osoitteessa: www.vesterinen.net!

*Sukuneuvoston kotisivuryhmä
Tiia, Justiina ja Mikko*

Kalevi Vesterinen 100 vuotta

Kalevi Vesterinen syntyi 22.8.1912 Örebrossa Ruotsissa. Hän vietti merkkipäiväänsä Kangasalan Rekola-kodossa.

Syntymäpäivätilaisuutta olivat juhlistamassa myös Kalevin lapset puolisoineen. Perhepiiri on vuosikymmenien saatossa kasvanut niin, että nykyään hänellä on 10 lastenlasta ja 19 lastenlastenlasta.

Kalevin esi-isä polveutuu Rautalammin Vesterilästä, josta jälkipolvi muutti nykyisen Keiteleen kunnan Hamulanniemeen ja Hiekkaan. Nämä kolme asuinsijaa olivat sukuseuramme Rautalammin kesäjuhlan 2011 retkeilykohteina. Myöhemmin esi-isä muutti kotiväyvänsä Pielaveden Kotaniemelle. Aikanaan Kalevin isä Emil Vesterinen (1.8.1886-2.11.1967) muutti sieltä Helsinkiin. Emil Vesterisestä ja hänen elämänvaiheistaan voi lukea mm. vuoden 1998 Vesteristen Viestistä s. 3 (www.vesterinen.net). Toim.huom.

Kalevi Vesterinen avioitui Minerva Taimi o.s. Potinkaran kanssa vuonna 1943. Perheeseen syntyi viisi lasta,

heistä kaksi nuorimmaista perheen asuessa Kanadassa.

Kalevi on yksi sukuseuramme perustajajäsenistä. Hän toimi alkuvuosina pitkään sukuneuvoston jäsenenä ja ainajäsenen hänestä tuli vuonna 1974.

Kalevi on ollut maailmanmatkaaja. Hän on koulutukseltaan diplomi-insinööri. Sodan jälkeen hän matkusti Yhdysvaltoihin jatko-opiskelemaan ja sen jälkeen Kanadaan paperitehtaan käyttöinsinööriksi.

Perhe palasi Suomeen v. 1953 ja Kalevi siirtyi Enso-Gutzeitin Summan tehtaan palvelukseen.

Myöhemmin hän hankkiutui vuodeksi 1960-61 Japaniin japanilaisyhtiön uuden paperitehtaan käynnistämistehtäviin. Tämän jälkeen ura jatkui Tampereella Tampella Oy:n paperikoneiden tarjous- ja käyttöönotto-tehtävissä eri maissa kuten Brasiliassa, Turkissa ja Tšekkoslovakiassa.

Kalevin kiinnostusta ulkomaille on saattanut vauhdittaa asepalvelu merivoimissa. Hän pääsi mukaan Suomen

Joutsenen toiselle purjehdukselle ja Rio de Janeiro, Montevideo ja Buenos Aires tulivat tutuiksi.

Kalevin rakkain harrastus oli mehiläisten hoito. Me lapset jouduimme syömään hunajaa niin, että ”korvista valui”. Tarmoa riitti myös kansainvälisen hunajaliiton johtotehtäviin. Myös musiikin harrastus on ollut hänelle tärkeää. Pianoa Kalevi soittaa edelleenkin silloin tällöin Rekola-kodossa.

Kirjoittaja on Risto Vesterinen, Kalevi Vesterisen poika. Sukuseuramme yhtyy onnittelemisiin

Kuva Suomen Joutsenelta 1930-luvulta. Kalevi oikealla.

Kuva: Mikko Koivisto

Kalevia onnittelemassa lapset, vasemmalta Simo, Sirkku, Anne ja Risto.

Vanhemmuuden mittaamaton onni

Olemme olleet avomieheni Tuomon kanssa onnekkaita saadessamme kokea sen. Vanhemmaksi pääsemisen ei ole itsestäänselvyys.

Saimme odottaa hieman toista vuotta, ennen kuin pienokaisemme antoi kuulua itsestään. Odotuksen odottaminen oli toisinaan melko raastavaa, kun joka kuukausi sai kokea pettymyksen. Vaikeammaksi asian teki se, että ystäväpiirissä raskaaksi tultiin pelkästä lempeästä katseesta –niin ainakin minusta tuntui. Yritin niellä katkeruuteni ja olla vilpittömästi onnellinen muiden puolesta, mutta rehellisesti sanottuna se oli toisinaan todella vaikeaa. Kun vihdoinkin saimme positiivisen tuloksen raskaustestistä marraskuussa 2011, alkoi pettymykset katkeruukseksi unohtua. Näin jälkepäin ajateltuna lapsentekovuosi meni todella nopeasti, mutta silloin se tuntui elinkautiselta. Osa ystäväistäni on nyt samassa tilanteessa kuin itse olin tuolloin, joten en voi muuta kuin yrittää olla tukena parhaani mukaan.

Alkuraskaus oli ihanan jännittävää ja toisaalta karmean epävarmaa. Toisaalta sitä iloitsi sydämensä kyllyydestä, mutta joku mielessä hillitsi iloa keskenmenon pelossa. Uskalsimme kuitenkin kertoa perheenjäsenille raskaudesta ennen ensimmäistä ultraäänitutkimusta. Teimme sen jouluaattona, ikään kuin yhtenä joululahjana tuleville isovanhemmille. Ensimmäinen ultraäänitutkimus oli tammikuussa ja silloin selvisi kaiken olevan kunnossa. Olin kertonut asiasta aiemmin jo lähimmille ystäväilleni, mutta nyt saattoi kertoa useammallekin. Saimme tietää lasketun ajan olevan elokuun ensimmäisenä päivänä.

Matkalla

Raskaus sujui kokonaisuudessaan käsittämättömän hyvin. Pari ensimmäistä kuukautta olo oli etova, kuin krapulassa, mutta onneksi ei tarvinnut oksentaa. Maaliskuun talvilomalla lensimme Tuomon ja kahden ystävän kanssa vajaan kolmeksi viikoksi Aasiaan. Kävimme Singaporessa sekä kierimme Malesiaa. Juuri ennen matkaa saimme toisessa ultraäänitutkimuk-

nessa tietää, että vatsassani mukana matkaava vauvanalku on tyttö! Vaikka monet hieman kauhistelivat matkustamistani niin kauas ollessani raskaana, se ei tuottanut reissun päällä ongelmia. Ainoastaan menolento meni ilmeisesti matalan ilmanpaineen vuoksi oksennellessa. Sain lisähappea, pahoinvointilääkettä ja pääsin bisnesluokkaan lepuuttamaan! Maaliskuussa vatsa oli kasvanut jonkin verran ja lomakuivissa näytän lähinnä hyvinsyöneeltä...

Äitiyslomalle kesästä nauttien

Vuosilomalle ja siitä äitiyslomalle jääminen toukokuun lopussa oli se mitä olin odottanut jo pari vuotta. Oma työni sosiaalialalla ei ollut enää pitkään aikaan tuntunut omalta, koska työkuva oli muuttunut niin paljon vuosien aikana. Pitkä tauko palkkatyöstä vauvanhoidon merkeissä tuntui täydelliseltä ratkaisulta ja sitä se on tähän asti ollutkin. Äitiyslomalla voin rauhassa miettiä menenkö sittenkin takaisin samaan työpaikkaan vai vaihdanko toimipistettä vai jopa kokonaan alaa. Otin vapaasta kesästä kaiken irti ja ennen kaikkea nautin vapaudesta. Raskaus ei estänyt menemisiäni millään tavalla ja tein kaikkea mistä nautin. Kävin festareilla kotikaupungissani, tapasin ystäviä, mökkeilin, marjastin, tein käsitöitä. Kasvava vatsa tuntui hyvältä ja pidin erilaisesta ulkomuodostani. Ainoastaan nukkuminen oli välillä hankalaa, kun nukkumisasentoja oli tasan kaksi: oikealla tai vasemmalla kyljellä.

Pikku-neiti odotutti itseään

Tuomolla oli kolmen viikon kesäloma elokuun alusta alkaen ja ajattelimme, että saisimme opetella vauvanhoitoa yhdessä ennen Tuomon töihin paluuta. Kävikin niin, että saimme viettää lähes kolme viikkoa keskenämme, koska vauva jatkoi ja jatkoi kasvamistaan vatsassa eikä hänellä ollut aikeitakaan syntyä. Hentoja supistuksia tuli pitkin kesää ja voimistuvat loppua kohden, mutta mitään ei silti tapahtunut. Loppulta tyttärempä syntyi käynnistettynä kaksi viikkoa lasketun ajan jälkeen.

Sitä tunnetta en unohda koskaan. Tun-

ne, kun saa pienen lapsensa ensi kertaa rinnalleen. Sitä hetkeä olin odottanut käsittämättömän kauan ja vihdoinkin se oli koittanut. Tyttärempä syntyi aamuyön hämärissä elokuun 15. päivä. Saimme tutustua toisiimme rauhassa aamun valjetessa. Minua hämmästytti ja ilahdutti, että tyttären katse oli heti valpas ja utelias. Ensimmäinen ruokailu heti syntymän jälkeen sujui häneltä kuin vanhalla tekijältä. Tuore isä osallistui tyttärensä hoitoon alusta asti. Hän leikkasi napanuoran, kylvetti, osallistui mittaamiseen ja punnitukseen sekä puki ensimmäisen vaatekerran. Vauva oli kooltaan hyvin siro siihen nähden, että oli yliaikainen. Syntyessään tytär painoi 3180 grammaa ja oli 51 senttimetriä pitkä. Sitä rakkautta ja onnellisuuden määrää on vaikea kuvailla. Uusi Vesterinen on syntynyt!

Vauva-arki alkaa

Nyt tytär on seitsemän viikkoa vanha. Ristiäisiä vietettiin perheen kesken 4.10. ja hän sai nimekseen Inka Aino Armiida Vesterinen. Toiset nimet tulevat minun vanhempieni suvuista, mutta mahdolliselle toiselle lapselle on jo mietittynä isän suvun nimiä. Inka itki lähes koko papin puheen ajan, mutta näin hän ainakin osoitti osallistuvansa omaan tilaisuuteensa.

Vauva-arjen sujuvuus on yllättänyt minut täysin. Olen ollut todella onnellinen tyytyväisestä vauvasta. On hyvin palkitsevaa oppia tuntemaan lapsensa tarpeet ja vastaamaan niihin. Vielä tällä hetkellä itkunaiheita on melko vähän: nälkä, märkä vaippa ja väsymys. Nälissään Inka on kuin pieni linnunpoikanen aukoessaan suutaan ja hamutessaan rintaa. Hän on ilmeisesti perinyt vanhempiensa hyvät unenlahjat, sillä tällä hetkellä hän nukkuu lähes poikkeuksetta 6-7 tunnin katkeamattomia yöunia. Herätessään Inka ei nosta kauheaa meteliä vaan sievästi äänтелеe omassa sängyssään ja lutkuttaa yöpuvun hihaa. Huuto saattaa tulla vasta nostettuani hänet sänkyymme ja kyllästyttyään odottamaan, että saan aseteltua peitot ja tyynyt hyvään imetyksentilaan. Vasta tässä vaiheessa isä herää!

Vauva-arjessa on korostunut vertais-
tuen merkitys. Olemme myös siinä
suhteessa onnekkaita, että ystävyy-
rissämme on paljon lapsiperheitä. In-
kan ikäero muihin lapsikavereihin on
viidestä päivästä muutama vuoteen.
Tapaamme Inkan kanssa muita äitejä
ja lapsia useasti viikossa. Vertaistu-
kea ei tarvitse vain ongelmatilanteissa
vaan siitä on hyötyä ihan normaalissa
arjessa. Yhtä merkittävää tukea saa
myös isovanhemmilta ja sisaruksilta.
Isovanhempien elämäkokemus on
vertaansa vailla ja apu on aina lähellä:
kaikki isovanhemmat asuvat samassa
kaupungissa. Ensimmäisinä viikkoina
meillä kävi lähes joka päivä joku ky-
lässä katsomassa uutta perheenjäsen-
tämme ja edelleen sosiaalinen elä-
mämme on vilkasta. Välillä täytyykin
pitää varta vasten kotipäivä, jolloin
emme lähde kyläilemään emmekä
kutsu meille ketään. Minusta tuntuu
hyvältä kasvattaa Inka muiden ihmis-

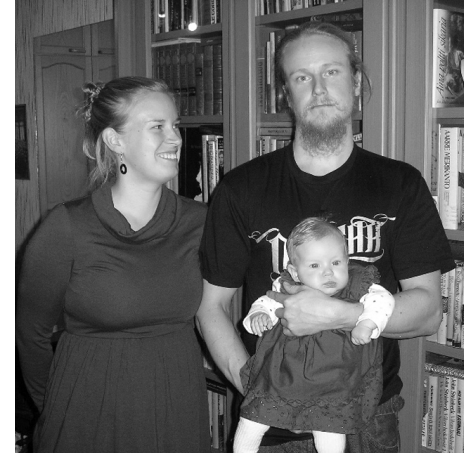
ten ympäröimänä. Yhteisöllisyys luo
turvallisuutta ja erilaiset ihmiset anta-
vat erilaisia näkökulmia muun muassa
kasvatukseen.

Vanhemmuuden ihmeitä

Vanhemmuus on jo tuonut esille uusia
tunteita ja pakottanut opettelemaan
uusia asioita. Välillä tuntuu riittämät-
ömältä ja voimattomalta, kun lapsi on
tyytymätön ja vaikka aiemmin luette-
leman kolme tarvetta on tyydytetty.
Minun on opeteltava kuuntelemaan
isän mielipiteitä ja ajatuksia vauvan-
hoitoon liittyen. Eikä ole maailman-
loppu, jos isän valitsemat ja pukemat
vaatteet eivät mätsää. Tähän asti yksi
hienoimmista palkinnoista Inkalta
meille vanhemmille on ollut hymy.
Ollessaan tyytyväinen hän tarkkailee
keskittyneesti kasvojamme ja vastaa
hymyyn niin että ikenet loistavat. Se
ilme on pakahduttavan ihana! Jänni-

tyksellä odotamme mitä vanhemmuus
tuo tullessaan. Vajaan kahden kuukau-
den kokemuksella ei vielä henkseleitä
paukutella, mutta ylpeitä voimme silti
olla.

Elina Martikainen

Elina, Tuomo ja Inka.

Ensi kertaa valtakunnallisilla suku- tutkimuspäivillä

Sukuseuramme osallistui tutustumis-
mielessä perinteisille sukututkimus-
päiville, ja erityisesti sen näyttelyyn.
35. valtakunnallisten sukututkimus-
päivien järjestäjinä toimivat Suomen
Sukututkimusseura ja Savon Suku-
tutkimusharrastajat ry ja ne pidettiin
16.-18. maaliskuuta Kuopion musiik-
kikeskuksessa.

Päivät koostuivat näyttelystä, semi-
naareista ja luennoista. Näyttelyaset-
tajiä oli paikalla 50, joista noin puolet
oli sukuseuroja.

Kokemuksia näyttelystä

Meillä oli standilla (ks. kuva) seuram-
me omaa julkaisumateriaalia. Suku-
kirja 2007 oli kiinnostavin tuote. Use-
at halusivat tarkistaa tuttunsa tiedot ja
muiden sukuseurojen edustajat tarkis-
tivat sukuunsa naitujen Vesteristen tie-
tojen oikeellisuutta. Huippu oli se, että
eräs kyselijä oli onnellinen saadessaan
tietää, että vävynsä sukujuurista oli
olemassa valmiit tiedot ja tämä ostikin
kirjan. Moni kysyi, onko sukukirja lai-

nattavissa kirjastossa. Sukukirjamme
rakennetta pidettiin selkeänä kronolo-
gisen järjestyksen vuoksi.

Monet sukuseurojen edustajista kiin-
nittelivät huomiota jäsenlehtemme,
jossa oli juttuja myös nuoremman
sukupolven edustajista. Monenlaisiin
kysymyksiin sai vastata, mm. DNA-
testien käyttömahdollisuudesta suku-
tutkimukseen.

Osallistuin kaupungin vastaanottoon
sekä näyttelyyn. Luentoihin ei ollut
mahdollista osallistua, sillä näyttely-
standi vaati vähintään yhden henkilön
jatkuvan paikallaolon. Vaimoni edusti
sukuseuraamme ollessani itse tauolla.

Havaintoja muista näyttelyasettajista

Olimme ikätilastossa sukuseurojen
vanhemmasta päästä. Monet olivat
markkinoinnissa edellä: seinäkkeessä
näkyvämpää rekvisiittaa (nimi, isolla
sukuviiri,...), pöydällä enemmän ta-
varaa, käsiohjelmassa mainos. Jäsen-

maksujen suuruus riippui jäsenlehden
ilmestymiskerroista (1...4 kertaa vuo-
dessa), jotkut viestivät vain sähköisin
kirjein.

Paikalla oli edustettuina useita kaup-
allisia tuotteita kuten alan kirjallisuutta,
sukututkimusohjelmistoja, sukupuu-
kortteja ja serviettejä sukutunnuksil-
la.

Yhteenvetoa

Päivät olivat erinomaisesti järjestetyt
sisältäen runsasta ja monipuolista oh-
jelmaa. Näyttelytilassa sukuseurojen
kesken oli mukava tunnelma. Suosit-
telen jatkossakin osallistumista. Kysy-
mys on brandimme kohottamisesta.

Risto Vesterinen

Seuraavat sukututkimuspäivät ovat:
16.-17.3.2013 Kokkola. 2014 Savon-
linna, 2015 Salo, 2016 Sastamala,
2017 Helsinki.

Mukana mekin

Vesteristen Sukuseura osallistui ensimmäistä kertaa jo useasti aiemminkin järjestettyyn Kuulutko Sukuuni –tapahtumaan Vantaan Hiekkaharjussa 13.-14.10.2012. Paikkana oli Varia-ammattioppilaitos, jonka aulatiloihin ja käytäville osastot levittäytyivät ja jonka juhlasalia ja ruokalaa käytettiin hengen ja ruumiin ravinnon edistämiseksi.

Paikalla oli runsaasti sukuseuroja, yhdistyksiä ja yrityksiä: käsiohjelman mukaan 86, mutta meistä näytti, että jälki-ilmoittautuneitakin oli otettu. Sukuseurojen lisäksi mm. Suomen Sukututkimusseuran, Siirtolaisuusinstituutin ja Suomen Sukuhistoriallisen yhdistyksen pöydät löytyivät tapahtumasta. Samoin paikalla oli kirjakauppiaita, joilta tuli hankittua joululahjakirjoja ilmasodankäynnistä kiinnostuneelle puolisolle.

Vesteristen Sukuseuran näyttelyosasto muodostui pöydästä ja kahdesta seinäkkeestä, joihin saattoi kiinnittää kuvia ja materiaalia. Painovoimaa uhaten Rauni kiipeili seinillä Hämmähäkkimiehen tavoin ja muokkasi paperiliittimistä koukkuja, joilla iso ulkoviirimme saatiin ripustettua osaston taustalle. Pöydälle saimme edusta-

Justiina ja Tiia esittelevät kotisivujamme.

vasti esille sekä myynnissä olevat julkaisumme että vapaassa jaossa olleet sukuseuran esitteet ja vanhat Vesteristen Viesti –lehdet, joita ohikulkijat kiitettävästi nappasivatkin mukaansa. Perinteinen messujen vetonaula, karkkikippo, pysähdytti monet keskustelemaan yhteyksistään Vesteristen sukuun. Keskustelut tapahtumaan osallistuvien kanssa olivatkin päivien parasta antia. Useat nuorempien sukuseurojen edustajat ihailivat Vesteristen Sukuseuran laajaa julkaisu- ja toimintaa ja olipa viereisellä osastolla meitä vuotta vanhempikin sukuseura, joka ei toistaiseksi ollut julkaissut yhtään mitään. Monet osallistujat, joilla oli esi-isissään Vesterisiä, kyselivät suvustaan ja useita voitiinkin auttaa. Joku tuli kertomaan muistamiaan anekdootteja suvun merkkimiehistä Vilistä ja Emilistä. Vesteristen Viestin uutta ulkoasua kehuttiin yleisesti, mutta vanhaakin

lehteä pidettiin ”hellyttävänä”. Uusien kotisivujemme demoversio pyöri Tiian kannettavalla tietokoneella nähtävänä. Muutamia sukukirjoja myös myytiin, joten ainakin osallistumiskulut tulivat hyvin katetuiksi ja rahastonhoitaja Riitta pysyi tyytyväisenä.

Sukuneuvostosta olivat Vesteristen Sukuseuran komean pöydän takana Timo, Tiia ja Justiina molempina päivinä ja Raunikin lauantaina. Myös Risto vieraili tutustumassa tapahtumaan. Koska meitä oli noin monta, kaikki pääsivät vuorollaan kuuntelemaan myös järjestettyjä luentoja ja tietoisuuksia. Ainakin Amerikan siirtolaisuudesta, Savolaisista jalkamiehistä 30-vuotisessa sodassa, 1600-luvun suuresta nälänhädästä Suomessa ja Ota huomioon kun kirjoitat –aiheista saatiin lisätietoja.

Kuvia ja kirjoituksia tapahtumasta on tulossa myös Vantaan Seudun Sukututkijoiden nettisivuille www.vantaanseudunsuku.net.

Kaikenkaikkiaan tapahtumasta jäi myönteinen vaikutelma, joten todennäköisesti sukuseura osallistuu siihen tulevinakin vuosina. Tule sinäkin mukaan!

Justiina Westerinen

Arvoisa lukija

Kädessäsi on Vesteristen sukuseuran aikuisikään ehtineen Vesteristen Viestin 21. numero.

Lehti harvoinkin ilmestyessään on yhteen kuuluvuuden side Vesterisille. Niin me tekijät ainakin toivomme.

Tunnettu Vesterishistoria alkaa yli 300 vuotta sitten, josta tähän päivään on keskimäärin parinkymmenen sukupolven matka. Meitä on ja on ollut paljon näiden vuosien aikana ja on edelleen. Yhteydenpito ei aina ole ollut helppoa ja se johtaa usein vieraantumiseen ”omistamme”. Siksi tätä lehteä tehdään. Löytäkäämme taas toisemme.

Mainittua löytämistä edesauttavat mm. uusitut sukuseuramme kotisivut. Kotisivujamme webmestarina sivujen alkuajasta lähtien erinomaisesti toiminnut Jorma A. Vesterinen on tehnyt tilaa

tyttärelleen Tiialle, joka työryhmineen on uusittujen sivujemme takana. Tutustukaa sivuihin ja käyttäkää niitä. Se on oiva lisä sukuseurassa mukana olemiselle, edullinen ja nopea tapa päästä vaikuttamaan, saamaan omia asioitaan ja ehdotuksiaan esille.

Kaksi kertaa olemme osallistuneet seurana omalla osastollamme valtakunnallisiin sukututkimustapahtumiin tänä vuonna. Se on seurallamme uusi tunnettavuuden muoto. Suosittelen osallistumisillemme jatkuvuutta.

Kesän 2013 sukujuhla- ja kokouspaikkakunnaksi on valittu Hämeenlinnan seutu. Sääntömääräisen kolmen vuoden välein olevan vuosikokouksemme lisäksi haluamme tilaisuudesta retkineen yhdessäolemisen riemua ja jälleentapaamisen hersyvää iloa. Odo-

tamme sinne myös sinua, matkasi voi olla pitkä, mutta kynnyksesi saapua on matala, tervetuloa.

Tarkemmat tiedot kevään jäsenkirjeessä ja sukuseuran kotisivuilla.

Hyvää elämää teille ja läheisillenne toivottaa sukuneuvosto.

Timo Vesterinen, puheenjohtaja

Perheyhtiön sukupolvenvaihdos

Perheyritysten osuus kaikista suomalaisyhtiöistä on kahdeksankymmentä prosenttia, mukaan luettuna yhdenhengen yritykset. Aikamoinen työllistäjien joukko Suomessa. Suomen Yrittäjien viimeksi julkaiseman omistajavaihdosbarometrin mukaan usko 38 prosenttia yli 55-vuotiaista yrittäjistä myyvänsä yrityksensä lähitulevaisuudessa, 28 prosenttia heistä aikoo lopettaa yrityksensä ja parikymmentä prosenttia uskoo toiminnalleen löytävän jatkajan. Luvut perustuvat Suomen Yrittäjien kyselytutkimukseen, jossa oli mukana 2 843 yli 55-vuotiaasta yrittäjää.

Lahtelaisessa Ravikeskus Jokimaan naapurissa sijaitsevassa Finn Mareka Oy:ssä ollaan onnekkaita, johtaminen siirtyi seuraavalle sukupolvelle varsin luontevasti. Vuosien mukanaolo yhtiössä johdatti uuden isäntäparin luontevasti pyörittämään firmaa. Parempi vanhan väistyä ajoissa, että nuoremmatkin ehtivät nopeammin eläkepäiviään viettämään. Tähän malliin nuoremmat leikkisästi evästivät Reino ja Marjatta Vesteristä, ja kun tämä keran oli mahdollista, niin mikä että ei. He saivat elämäntyölleen mieleisensä jatkajat. Raimo, vanhempi heidän kahdesta pojastaan, vaimonsa Mirvan kanssa valtasivat komentosillan.

Nyt ovat Reino ja Marjatta hyvin ansaitulla parin kuukauden Espanjan lomallaan Suomen pimeän ajan yli. Marjatta-rouva pitkää lomaa hiukan lähtiessään jännitti, matkustaminen on heille tuttua puuhaa, mutta olla poissa kotoa peräti kaksi kuukautta yhtä soittoa, sellaista ei ole aiemmin tapahtunut.

Vesteristen Viesti pyysi pariskuntaa ennen matkaansa kertomaan ”**tähän mennessä – tarinansa**”. Marjatta Vesterinen on kirjannut yli neljäkymmentä vuotta jatkuneesta yhteisestä taipaleesta tärkeimmät kilometrit. Reino kertoi pyyntöämme esittäessään, että kun he ensi kerran tansseissa tapasivat, niin se perinteinen - kaksi tanssia ja palautus- ei toiminut, vaan hän halusi jatkaa jutusteluaan. Marjat-

ta siihen tuolloin suostui ja vielä tähän päiväänkään mennessä ei Reino ole saanut kaikkea sanotuksi. Tästä Marjatan on hyvä jatkaa...

Marjatta Vesterinen:

Reino polveutuu Savon sukuhaaras- ta: esi-isä Olli s. 1530 Reinon isä Antti (1909 – 1966) ja hänen vanhempi veljensä Vilho (1905 – 2000) syntyivät Suonenjoella, jossa Vesteristen sukukirjan mukaan jo heidän isänisänisän- sä Aatami oli syntynyt vuonna 1810.

Suonenjoelta veljekset muuttivat isän- sä Villen (1881 – 1940) ja äitinsä Olgan (o.s. Snellman 1882 – 1966) kans- sa Kotkaan ja sieltä aikuistuttuaan Helsinkiin, jossa perustivat perheet.

Vilho avioitui Meeri Arvidssonin kanssa ja heille syntyi tytär Aila. Vilholla oli puusepänerastas ja hän toimi myös poliisina sekä perusti oman yksityisetsivätoimiston. Myöhemmin hän toimi pitkään Koskelan sairasko- din isännöitsijänä

Myös Reinon isä Antti työskenteli Helsingissä poliisina ja myöhemmin hän vaimonsa Lyylin (o.s. Mynttinen) kanssa perustivat neljäkymmentälu- vun puolivälissä Pitäjänmäelle siirto- maatavaraliikkeen, jossa he työsken- telivät Antin kuolemaan 1966 asti.

Reino ja hänen vanhemmat sisaren- sa Irja ja Anja viettivät lapsuutensa aluksi asuen Helsingissä Museoka- dulla, josta perhe sitten 1960 muutti Leppävaaraan lähemmäksi vanhem- piensa kauppa. Lapset auttoivat van- hempiaan kaupassa tarpeen mukaan kaikessa osaamassaan. Esimerkiksi pussittamalla jauhoja ja perunoita, jär- jestelemällä hyllyjä yms. Isä-Antti ei ollut mielissään, kun lapset salaa söi- vät juuripaistettujen leipomosta tul- leiden tuoreiden kovakuoristen rans- kanleipien kuoriosat leivistä ja hänen ryhtyessään niitä myymään – löytyi vain kuorettomia leipiä...

Omaa lyhyttä työmatkaansa Lahdessa verraten, Reino ihmettelee kuinka hä- nen vanhempansa jaksoivat vuosikau-

sia käydä, ennen auton hankkimistaan, polkupyörällä töissä Museokadulta Pitäjänmäelle, tai kesäaikaan jolloin koko perhe muutti kesäkuun alussa ison muuttokuorman kanssa kuorma- autolla kesämökille Puolarmetsään – työmatkat sieltäkin sujuivat pyöräil- len. Antin kuoltua päätti perhe lopet- taä kaupanpidon.

Reinon suunnitelmissa oli pysyä aina helsinkiläisenä, mutta kuinka ollakaan - Lahdesta hän löysi tulevaksi elämän- kumppanikseen minut, Laitisen Mar- jatan. Me avioidimme vuonna 1968 ja perustimme perheemme Lahteen, varsinkin kun Reino joutui armeijaan Hennalan kasarmeille. Sieltä oli nuo- ren isän lyhyt matka käydä iltalomilla kotosalla. Perheeseemme syntyi kaksi poikaa, Raimo 1968 ja Jukka 1975.

Ennen oman yrityksensä leimasin- tehdas, kilpitehdas, kaivertamo Finn Mareka Oy:n perustamista Reino työskenteli mm. yrityksessä, joka oli helsinkiläisen leimasintehtaan Lahden sivumyymälä, toimien tämän liikkeen esimiehenä. Koko lapsuutensa ajan liike-elämän koukeroissa myötäeläen hän sai v. 1976 idean perustaa samalle alalle oman yrityksen. Aiemmin mai- nittu pitkän työmatkan hämmästely selittyi sillä, että Reinon yritys aloitti meidän omalla kotipihallamme ollees- sa pienteollisuusrakennuksessa. Siinä se toimii yhä edelleenkin, tosin sitä on laajennettu myöhemmin.

www.finnmareka.fi

Yritys täytti jo 35 vuotta vuonna 2011 ja toimii edelleen. Tämän vuoden kesällä tapahtui sukupolvenvaihdos – poikamme Raimo vaimonsa Mirvan (o.s. Rautiainen) kanssa jatkaa nyt yri- tystoimintaa. He ovat aloittaneet työskentelynsä yrityksessä jo opinnoistaan valmistuttuaan, joten oli helppo jättää se osaaviin käsiin. Heidän työmatkan- sa ei ole yhtään edeltäjiään pidempi, koska he rakensivat myös talonsa vie- reiselle tontille. Toinen pojistamme Jukka opiskeli tietotekniikkaa ja työskentelee nyt sillä alalla Helsingissä ja asuu vaimonsa Heidin (o.s. Tokoi)

kanssa rakentamassaan omakotitalos-
sa Tuusulassa.

**Leimasinten valmistus ja kilpi- ja
kaiverrusala** on 35 vuoden aikana ko-
kenut suuria muutoksia – aiemmin lei-
masintekstit ladottiin kirjainsarjoista
– tietokoneiden tullessa työ nopeutui
ja helpottui suunnattomasti ja nykyään
sekä leimasinten että myös kilpien ja
opasteiden kaiverrus suoritetaan laser-
laitteilla. Asiakkaina ovat niin pienet
kuin suuretkin yritykset, valtion lai-
tokset ja kunnat ympäri Suomea – on
paljon sellaisiakin yrityksiä, jotka ovat
pysyneet uskollisesti asiakkaina koko
ajan, mutta ovat muuttaneet jo useam-
paankin kertaan nimeään. Tämä on
tietysti tuonut leimasin- ja opastinval-
mistajalle töitä.

Tuotevalikoimaan kuuluvat leima-
simet ja leimasintarvikkeet pienim-
mästä yksityishenkilön käyttämästä
nimileimasta, yrityksen logoleimoista
– tehtaiden tuotantolinjojen sähköisiin
leimauslaitteistoihin sekä opastepuo-
lella pienestä nimi- tai konekilvestä,
postilaatikkokilvestä, yrityksen nimi-
kilvestä, liikennemerkestä, tarrateks-
teistä isojen laitosten esim. sairaaloi-
den tai hotellien kokonaiskilvityksen
valmistukseen. Työ on erittäin mielen-
kiintoista – suunnittelua ja toteutusta.
Kahta samanlaista päivää ei ole ollut.

Yrittäjäjärjestöissäkkin ja Leijonissa
olemme työn lohessa ehtineet toimia.
Reino on ollut mm. Lahden ja Päijät-
Hämeen Yrittäjien hallituksessa sekä
myös kaiverrusalan suomalaisen yh-
distyksen Kaivertajat ry:n president-
tinä.

Eurooppalaisen leimasin- ja kaiver-
rusalan järjestön toiminnassa olemme

myös olleet mukana osallistuen kym-
meniin alan kongresseihin ja näytte-
lyihin, sekä myös mm. toimineet ison
alan kansainvälisen kongressin järjes-
täjänä Lahdessa v. 1995.

Vuosien saatossa kansainvälisistä työ-
suhteista on kehittynyt myös ihania
henkilökohtaisia ystävyysuhteita.
Tästä ystävydestä on seurannut, että
kolmentoista vuoden ajan tapasimme
toisiamme seurustellen pitkän viikon-
lopun verran eri maissa ja nyt myö-
hemmin vietämme yhdessä koko ke-
säisen viikon vuorotellen isännöiden
kunkin kotimaassa. Silloin viettävät
ranskalainen, sveitsiläinen, saksalai-
nen, itävaltalainen ja suomalainen
”kaivertajapariskunta” yhteistä lomaa
hauskaa pitäen – ja uutta oppien. Yri-
tystoiminnassa hyvät suhteet ja ver-
kostoituminen, niin asiakkaisiin kuin
toimittajatahoihin, ovat kullannarvoi-
sia.

Tulevaisuudessakin näistä edellisen
sukupolven avaamista ”ovista ja por-
teista” on varmaan hyötyä.
Tästä hyvänä esimerkkinä kahdeksan-
toistavuotias abiturientti pojanpoikam-
me Eetu oli kesällä kuukauden kieltä
ja alaa oppimassa Saksassa Euroopan
kilpialan markkinajohtajafirmassa.

Raimon ja Mirvan molemmat pojat
auttavat yrittäjäperheiden jälkikasvun

tapaan aina mahdollisuuksien mukaan
loma- ja vapaa-aikoiinaan yrityksessä.
Koulunkäynnin lisäksi Eetu ja Veeti
ovat innokkaita urheilun harrastajia.
Pienestä alkaen ovat molemmat aja-
neet motocrossia ja talvisin pelanneet
jääkiekkoa. Eetu kirjoitti syksyllä yo-
kirjoituksissaan kaksi ainetta ja ke-
vällä on vuorossa neljä lisää. Veetillä
on vielä muutama vuosi koulunpen-
kiä ja sitten on hänen vuoronsa.

Marjatta Vesterinen

Yrityksen postin siirto kävi helposti.

Raimo, Mirva, Reino ja Marjatta Vesterinen.

Lehemme jutut yritysmaailmassa toimivista Vesterisistä jatkuvat. Tällä kertaa tapasimme Suomela-lehden päätoimittajan Silja Vesterisen.

Aloitamme jälleen pienellä sukuselivityksellä. Silja kuuluu Savon haaran sukuun, voimme seurata esi-isiä aina Rautalammin Olliin, joka oli syntynyt arviolta 1530-luvulla. Silja itse on syntynyt Helsingissä, mutta isä Kalvolan Iittalassa (nykyisin osa Hämeenlinnaa). Isoisä syntyi Viitasaarella, mutta sitten mennäänkin nykyisen Suonenjoen kunnan alueella olevalle Jauhomaelle, jonne esi-isä Lauri muutti Rautalammin Kerkonjoensuulta (Jauhomaäki mainitaan vuoden 1700 henkikirjoissa).

Siljan isä jäi täysin orvoksi 11-vuotiaana äidin kuollessa vuonna 1937. Isänisä oli kuollut isän ollessa alle vuoden ikäinen. Isä ja isän sisko oli lähetetty Helsinkiin Vappu-täidin hoitoon. Silja kertoi, kuinka isä oli ollut aivan innoissaan, kun pääsee Helsinkiin, siskolle muutto oli ollut taas surun paikka. Iittalassa Siljalla on yhdessä siskonsa kanssa isän vanha hirsinen kotitalo kesämökkinä. Mökki toimii hyvänä lepopaikkana tässä kiireisessä maailmassa. Isä vieraili aikoinaan paljon Viitasaarella, mutta nyt yhteyksiä pidetään harvakseltaan.

Silja vietti tavallista onnellista lapsuutta ja nuoruutta ensin Roihuvuorossa, sitten Kannelmässä. Perheeseen kuuluivat isosisko ja kaksi veljeä. Noin kuusivuotiaana pikkutyttö ballerinahaaveet kariutuivat, kun hän ballettitunnilla katsoi edessään harjoittelevan tytön jalan nousua ja vertasi sitä

omaansa. Siksi oli parempi suunnata muihin harrastuksiin. Aktiivinen nuori suuntasi tarmonsä joukkuepeleihin: jalkapalloon, kaukalopalloon ja salibändyyn. Salibändyssä Silja pelasi SM-tasolla, edustaen mm. Tapanilan Erää, muissakin joukkuelajeissa piirisarjatasolla. Jalkapalloa hän pelasi useassa seurassa. 2000-luvulla Silja palasi hetkeksi pelaamaan salibandyä Tikkurilan Tiikereihin ja voitti yli 35-vuotiaiden sarjassa SM-kultaakin. Nykyisin harrastuksena on kuntoliikunta ja golf. Golfissa tasoitus on 18,2. Liikkinen raittiissa ulkoilmassa, kauniit maisemat ja ajan vietto ystävien parissa ovat tärkeimmät asiat, jotka golfin peluussa viehättävät. Kerran vuodessa Silja suuntaa myös ulkomaille pelaamaan, haastattelua seuraavalle viikolle oli matka varattu Turkin viheriöille.

Yhteiskoulun ja lukion jälkeen Silja opiskeli merkonomiksi Suomen Liikemiesten Kauppaopistossa jatkaen muutaman vuoden päästä sitten Helsingin Kauppakorkeakoulussa, valmistuen kauppatieteiden maisteriksi vuonna 1994. Lehtien myynnissä ja markkinoinnissa vierähti 17 vuotta Forma Publishing Group Oy:ssä, vuodesta 2000 lähtien markkinointijohtajana ja johtoryhmän jäsenenä.

Vuoden 2011 elokuussa Silja nimitettiin Suomela-lehden ja –verkkosivuston päätoimittajaksi. Lehti on Suomen suurin asumisen, rakentamisen ja puutarhan erikoislehti, jonka levikki

on 1,4 miljoonaa. Verkkosivustolla käy viikoittain yli 50 000 eri kävijää. Uuden työn haasteina on tietää ja ennakoita sekä lukijoiden että lehdessä mainostavien yritysten tarpeita ja sitä kautta tuottaa mielenkiintoista sisältöä. Päätoimittajan oletetaan tietävän kaikesta kaiken, mikä on tietenkin mahdotonta. Silja kertoi pari hauskaa tarinaa nykyiseen työhön liittyen.

Joskus työkokemus naistenlehtimaailmassa voi olla rasite – kun siellä kerrotaan vinkkejä kuinka jollakin kauneustuotteella saa iästä 10 vuotta pois, se ei sellaisenaan sovi rakennusmaailmaan. Sen Silja huomasi, kun teki lehensä kanteen otsikon ”Näillä konsteilla 10 vuotta katon iästä pois” – voi arvata, että mieslukijat antoivat palautetta, ettei noin voi sanoa.

W/VESTERISIÄ 1500 -2003

edelleen saatavilla á 30,00 euroa (+postitus),
kuten myös muita sukuseuran julkaisuja
sekä pinssejä, rintaneuloja, pöytäviirejä, isännänviirejä ym.
Tutustu Vesteristuotteisiin www.vesterinen.net ja tilaa.
Yhteys lähimpään sukuneuvoston jäseneseen tai
Timo Vesterinen p. 050 2471, timo.vesterinen@pp4.inet.fi

UUTUUS:

Vesteristen oma kolmen V:een essu, á 30,00 euroa (+postitus)

**MUISTITHAN
ILMOITTA
MAHDOLLISEN
OSOITTEEN
MUUTOKSESI !**

VESTERISTEN VIESTI KIIRII JÄLLEEN !

Sukukokous ja -juhla Hämeessä

29.6. - 30.6.2013

Tapahtumapaikkana Kokous- ja vapaa-ajankeskus **Petäys Resort**
Lauantaina lounas, jonka jälkeen **sisävesilaivaristeily** Hämeenlinnaan,
siellä **kaupunkikiertoajelu**, päättyen takaisin Petäykseen, Hattulaan.
Sunnuntaiamuna tutustumme maankuuluun **Lepaan Puutarhaopistoon**.
Puolenpäivän aikaan **Petäyksessä Sukujuhla ja -kokous** päättyen kokouslounaaseen

Kevään jäsenkirjeessä tapahtuma-aikataulu, majoitusjärjestelyt ja ennakoilmoittautumisohjeet.
Sukuneuvosto toivottaa kaikki Vesteriset ja vesterismieliset sydämellisesti tervetulleiksi.
Kysyttävää? Olkaa hyvä, sukuneuvoston jäsenet vastaavat mielellään.

www.petaysresort.fi portal.hamk.fi www.vesterinen.net

Arvoisat Vesterisen sukuseuran jäsenet

Hämeenlinna on ihanteellinen yhdistelmä luontoa ja kulttuuria, kaikki mukavasti ja lyhyiden etäisyyksien päässä keskellä eteläistä Suomea. 150 kilometrin säteellä kaupungistamme asuu ja yrittää noin 2 miljoonaa suomalaista. Suomen ensimmäinen kansallinen kaupunkipuisto perustettiin vuonna 2001 juuri Hämeenlinnaan. Eikä ihme, sillä ainutlaatuinen Aulanko yhdistettynä Hämeenlinnan historialliseen kaupunkiin edustaa hämmäläistä harmoniaa parhaimmillaan. Kansallisen kaupunkipuiston kruunaa legendaarinen Aulanko, Suomen Keskuspuisto, joka elää uutta tulemistaan. Alueen palveluita täydentää v. 2006 valmistunut kylpylä sekä uusi 18-reikäinen Aulanko Golf, joka valmistui kaudeksi 2006. Aulanko Golfin valmistumisen jälkeen Hämeenlinnan seudulla on 8 golf-kenttää, joten ei ihme, että seutua leikillisesti kutsutaan Etelä-Suomen tiilaaksoksi.

Parin vuoden päästä 375-vuotta täytävä Hämeenlinna on täynnä nähtävää ja koettavaa. Uutta ja vanhaa, luontoa ja kulttuuria, kaupunkiympäristöä ja maaseutumaisemia – kaikki sulassa sovussa ja erittäin helposti saavutettavissa, ympäri vuoden.

Paitsi komeasta vanhasta Hämeen linnastaan, Hämeenlinna tunnetaan myös Jean Sibeliuksen syntymäkaupunkina. Säveltäjän syntymän 150-vuotisjuhlavuotta vietetään 2015 ja koko juhluvuosi tulee olemaan täynnä Jean Sibeliuksen musiikkia ja tapahtumia. Hämeenlinna runsaine nähtävyyksiineen sekä lukuisine museoineen ja kartanoineen onkin aarreaitta kaiken ikäisille.

Hämeenlinna on kuntaliitosten konkari: vuonna 1948 Hämeenlinnan maalaiskunta, vuonna 1967 Vanajan kunta, vuonna 2009 Hauho, Kalvola, Lammi, Renko ja Tuulos. Mutta on liikettä tapahtunut toisinkin päin; Lammilta Mommila-Hietoinen siirrettiin valtioneuvoston päätöksellä Hausjärveen vuoden 2010 alusta. Mitä tulee tapahtumaan valtion kuntarakennehankkeen myötä? Sitä koko Suomi seuraa – ja odottaa. Hämeenlinna kuitenkin katsoo luottavaisena tulevaisuuteen ja jatkaa työtä koko kaupungin ja seudun parhaaksi.

Suomalaiset viljelevät mieluusti kliseisiä ilmauksia toisistaan. Meitä hämmäläisiä on väitetty hitaiksi. Ehkä tätä piirrettä olisi syytä tutkia hieman toi-

sestakin näkökulmasta. Hämeessä ja Hämeenlinnassa meillä on aikaa paneutua asioihin, tehdä asiat harkiten ja siinä sivussa myös nauttia elämästä, sukulaisista, ystävistä ja yhdessäolosta. Tämän haluamme osoittaa myös teille, arvoisat Vesterisen sukuseuran jäsenet. Toivotan teille antoisia ja voimia antavia kesäpäiviä Hämeenlinnassa, Hämeen sydämessä kesäkuussa 2013.

*Tapani Hellstén
Kaupunginjohtaja*

